

Dosarul nr. 3ra-1503/18

Prima instanță - (Judecătoria Chișinău, sediul Centru) C. Roșca

Instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) A. Bostan, V. Negru, A. Pahopol

ÎNCHEIERE

14 noiembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Mariana Pitic
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Roman Tîltu,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Roman Tîltu împotriva Inspectoratului General al Poliției cu privire la contestarea actului administrativ, restabilirea în funcție, încasarea salariului mediu lunar pentru perioada lipsei forțate de la serviciu, includerea în vechimea în serviciu a perioadei absenței forțate de la muncă și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 31 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de Roman Tîltu și s-a menținut hotărârea din 22 februarie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,

c o n s t a t ă :

La 15 noiembrie 2016 Roman Tîltu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General al Poliției, prin care a solicitat: constatarea ilegalității răspunsului nr. 34/2-T-224/16 din 20 octombrie 2016, anularea ordinului nr. 350ef din 9 iunie 2016 „Cu privire la încetarea serviciului în Poliție al căpitanului de poliție Roman Tîltu Dumitru”, restabilirea în funcția deținută până la eliberarea din serviciu, încasarea salariului mediu lunar pentru perioada de absență forțată de la serviciu, includerea în vechimea în serviciu a perioadei absenței forțate de la muncă și compensarea cheltuielilor de judecată.

Motivele cererii de chemare în judecată, astfel după cum au fost expuse de reclamant, pot fi rezumate după cum urmează.

Prin ordinul Inspectoratului General al Poliției cu nr. 350ef. din 9 iunie 2016, Roman Tîltu a fost eliberat din serviciu din funcția de ofițer de urmărire penală-interimar al Secției urmărire penală a IP Strășeni al IGP al MAI, în temeiul prevederilor art. 47 alin. (1) lit. n) din Legea nr. 320 din 27 decembrie 2012, în legătură cu faptul că, prin decizia din 23 martie 2016 a Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău, a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 327 alin. (1) din Codul penal.

Prin decizia din 20 septembrie 2016 a Curții Supreme de Justiție, decizia din 16 din 23 martie 2016 a Curții de Apel Chișinău a fost casată și s-a dispus rejudecarea cauzei.

Astfel, reclamantul a menționat că deoarece a dispărut temeiul de concediere, s-a adresat Inspectoratului General al Poliției cu cerere prealabilă.

Prin răspunsul primit, Roman Tîltu a fost informat că locul de muncă i se va oferi în termen de cel mult o lună de la data depunerii cererii dacă aceasta va fi lepusă în termen de trei luni de la data primirii de către persoană a avizului despre rămânerea definitivă a sentinței de achitare sau a adoptării hotărârii privind scoaterea persoanei de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale pe temei de reabilitare.

Reclamantul a invocat că deși din data depunerii cererii prealabile a trecut o lună de zile, Inspectoratul General al Poliției nu a emis ordinul cu privire la restabilirea sa în serviciu și satisfacerea cerințelor subsecvente.

A mai indicat că la momentul emiterii ordinului nr. 350ef. din 9 iunie 2016, pârâtul a motivat concedierea prin existența deciziei din 23 martie 2016 a Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău, însă care ulterior a fost casată, ne mai existând vreun motiv valabil de încetare a raporturilor de muncă și în pofida faptului că procesul penal continuă, reclamantul se prezumă nevinovat atâta timp cât vinovăția sa nu va fi dovedită.

Prin urmare, consideră că nulitatea ordinului contestat a survenit ca urmare a casării deciziei din 23 martie 2016 a Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău.

Prin hotărârea din 22 februarie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, cererea de chemare în judecată înaintată de Roman Tîltu împotriva Inspectoratului General al Poliției s-a respins ca fiind neîntemeiată.

În motivarea soluției adoptate, prima instanță a conchis că la caz nu se atestă temeiul prevăzut de lege care ar permite restabilirea reclamantului în funcția deținută anterior și, respectiv, de anulare a ordinului nr. 350ef. din 9 iunie 2016.

În sensul dat, instanța a menționat că în temeiul Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998, restabilirea reclamantului Roman Tîltu în funcția de ofițer de urmărire penală-interimar al Secției urmărire penală a Inspectoratului de poliție Strășeni sau la un alt loc de muncă (funcție) echivalent cu cel ocupat anterior va fi posibilă, în termen de cel mult o lună de la data depunerii cererii, dacă aceasta va fi depusă în termen de trei luni de la data primirii de către reclamant a avizului despre rămânerea definitivă a sentinței de achitare sau a adoptării hotărârii privind scoaterea ultimului de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale pe temei de reabilitare.

Astfel, a reținut că în privința reclamantului nu a fost emisă o hotărâre judecătorească devenită ulterior definitivă de achitare sau de încetare a procesului penal pe temei de reabilitare.

La 10 martie 2017, Roman Tîltu a declarat apel împotriva hotărârii instanței de fond, solicitând casarea integrală a acesteia, cu emiterea unei noi hotărâri prin care cererea de chemare în judecată să fie admisă integral.

Prin decizia din 31 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Roman Tîltu și s-a menținut hotărârea din 22 februarie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

La 10 septembrie 2018 Roman Tîltu a declarat recurs împotriva deciziei din 31 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului și casarea deciziei instanței de apel, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea recursului s-a invocat că hotărârile contestate urmează a fi casate în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (1) și alin. (2) lit. a), b) și c) din Codul de procedură civilă.

A indicat că instanța de fond și de apel a aplicat prevederile art. 7 alin. a) și 14 alin. (1) din Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, deși nu urmau a fi aplicate.

Astfel, recurentul a menționat că prin cererea de chemare în judecată a înaintat pretenții nu față de Ministerul Justiției, așa cum prevede art. 15 alin. (1) din Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998, ci față de angajatorul său, în instanța de contencios administrativ cu privire la contestarea refuzului de revocare a ordinului de eliberarea din serviciu, ca fiind act administrativ.

La fel, a invocat că instanța de fond, deși urmau a fi aplicate la caz, nu a aplicat prevederile art. 89 alin. (1) din Codul muncii, în conformitate cu care, salariatul transferat nelegitim la o altă muncă sau eliberat nelegitim din serviciu poate fi restabilit la locul de muncă prin negocieri directe cu angajatorul, iar în caz de litigiu prin hotărâre a instanței de judecată.

Dat fiind faptul că obiectul litigiului este anularea ordinului nr. 350ef. din 9 iunie 2016, iar celelalte cerințe fiind subsecvente și direct condiționate de nulitatea acestuia, litigiul dat este un litigiu de muncă și la caz urmau a fi aplicate prevederile legislației muncii, care se soluționează cu angajatorul și nu norma juridică aplicată.

Totodată, recurentul consideră că instanța de fond și de apel, prin neaplicarea prevederilor art. 130 alin. (4), art. 241 alin. (5) din Codul de procedură civilă și a prevederilor art. 6 CEDO, nu s-a expus asupra tuturor pretențiilor înaintate și argumentelor invocate în acțiune, în vederea motivării necesității respingerii unor probe sau admiterii altor probe, ca urmare a examinării acestora multiaspectual în coroborare cu argumentele invocate, circumstanțele constatate și probele administrate.

În acest sens, a menționat că instanța de fond și de apel nu s-au expus asupra argumentului precum că, potrivit art. 4 din Convenție cu privire la încetarea raporturilor de muncă din inițiativa patronului nr.158 din 22 iunie 1982, ratificată prin Hotărârea Parlamentului pentru ratificarea unor convenții ale Organizației Internaționale ale Muncii nr. 994-XIII din 15 octombrie 1996, raporturile de muncă ale unui lucrător nu vor înceta decât dacă există un motiv valabil pentru o asemenea încetare, legat de capacitatea sau conduita lucrătorului, sau bazat pe cerințele operaționale ale întreprinderii, instituției sau serviciului.

Prin referința din 31 octombrie 2018, intimatul Inspectoratul General al Poliției, reprezentat în bază de procură de Tatiana Chitoraga, a solicitat declararea recursului drept inadmisibil.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă

legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele dosarului atestă că copia deciziei integrale a fost expediată participanților la proces la 12 iulie 2018 (f.d. 113), însă dovada legală de recepționare a acesteia de către recurent lipsește.

Din aceste considerente, recursul din 10 septembrie 2018 se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmets împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Roman Tîltu nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Roman Tîltu.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Mariana Pitic

Dumitru Mardari